

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 33. S. Epiphanii vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Ita S. Epiphanius triumphantium modo libertorum istorum in Patriam remeantium & Redemptori suo benedictum turmis circumdatus in Italiam rediit. Ticinum multo maturius, quam expectaretur, redux ad Regem Theodoricum litteras dedit, quibus Legationis peractæ rationem reddebat, & Bonorum, quæ a se liberati prius possederant, restitutionem petebat. Rex, quæ vir Sanctus rogabat, indulgit.

Sæculum V.
A. C. 494.

§. XXXIII.

S. Epiphanii vita.

Sanctus Epiphanius in ipsa urbe Ticino natus, Filius Mauri, & Focariæ, quæ ex genere S. Miroclis Episcopi Mediolanensis ortum trahebat, anno 438. lucem primo aspexerat. Octennis a Crispino Episcopo Ticinensi Lector ordinatus, Notis scribere didicit, & Exceptoris, seu Scribæ Actorum Ecclesiasticorum officio fungebatur. Facie, & toto corporis habitu formosum singularis etiam modestia commendabat. Amœna voce, & blando sermone erat, indeque aliis erudendis maxime idoneus. Annos natus octodecim Subdiaconus, & post elapsum biennium Diaconus ordinatur; & quamvis esset admodum juvenis, ei tamen Episcopus omnium Bonorum Ecclesiasticorum administrationem commisit. Epiphanius, si quod

vit. ap. En. nod. p. 360- ap. Boll. 21. Jan. p. 364. c. 1.

Sæculum V. si quod somnium obscænum mentem turbasset, tentationi stans resistebat, diu jejunans, & vigilans. Sacram Scripturam semper manibus tenebat, memoriæ imprimebat, moresque suos ad ejus normam componebat. Sæpe eum Episcopus jubebat, suo nomine pro pauperibus ultima miseria pressis opem ab opulentioribus rogare; id ipse maximo pauperum bono faciebat, omnium amor, & Præfulis sui in Senectute Solatium. Præterea alii inter Clericos Ticinenses Archidiaconus Sylvester, & Bonosus Presbyter viri erant præstantissimi.

Crispinus Episcopus, cum vitæ suæ exitum haud procul abesse ominaretur, Epiphanium in Civitatem Mediolanensem deductum viris præcipuis commendavit, & præprimis Rusticio, quem anno 464. Consulem fuisse credunt. Crispinus Ticinum reversus paulopost naturæ debitum solvit, cujus memoriam Ecclesia 7. Jan. celebrat. Illico omnium votis, & consensu Epiphanius defuncti Successor designatur. Igitur confluentes vicinarum urbium populi reluctantem deducunt Mediolanum, ubi anno ætatis vigesimo octavo Christi 466. Episcopus Ticinensis consecratus est. Suscepto Episcopatu, nunquam balneo uti, & nunquam prandere, id est, quotidie jejunare, decrevit. Postea ne recipiendi Hospites

occa-

occasionem tolleret, & Exoticus videre-
 tur, mutavit refectionis horam; at exin-
 de nunquam cœnabat. Oleribus, & le-
 guminibus vitam sustentabat, valde mo-
 dice vinum bibebat. Quacunque tem-
 pestate primus ad officium Nocturnum
 se conferebat, & toto S. Sacrificii tem-
 pore ad Altare stabat. Magno zelo pro
 reis intercedebat; ubi vero a causis Spi-
 ritualibus vacabat, id temporis labori ma-
 nuum dabat, ut sibi vitæ necessaria com-
 pararet.

Cum ingens de S. Viri virtute esset
 opinio, sæpe in Causis Reipublicæ ejus
 opera usi sunt Principes. Patricius Ricci-
 mer, exorto inter se & Anthemium Impe-
 ratorem dissidio anno 467. S. Epiphanium
 compulit, ut ad Imperatorem iret, con-
 cordiæ reducendæ causâ, quod etiam sal-
 tem ad tempus obtinuit. Nepos Impe-
 rator anno 474. Epiphanium ad Evaricum
 Visigothorum Regem Tolosæ degentem
 Legatum misit, ut offerret condiciones
 Pacis, nec irrita fuit Legatio. Cum ve-
 ro etiam a Rege invitaretur mensæ ac-
 cumbere, noluit, quod Arianus esset. In
 reditu ad Monasterium Lerinense, & alia
 in vicinis Insulis constructa divertit. Iter
 faciens Psalmodiam, & Lectionem non
 omittebat. Sæpe sub arbores se reci-
 piens, orabat prostratus in terram, her-
 bamque suis lacrymis humectabat. Cum
 anno

Sæculum V.
 A.C. 494.

c. 5. 6.

Sæculum V. anno 476. Odoacer redacta in suam Po-
 A. C. 494. testatem Italia Orestem Imperatorem Ti-
 cini mœnibus inclusum obsedisset, urbs
 c. 8. illa capta, & direpta est, incensæ Eccle-
 S. Epipha- siæ, incolæ omnes durum captivitatis ju-
 nus. gum subire coacti. S. Epiphanius suis
 precibus a Rege libertatem plurimis præ-
 fertim fæminis impetravit, Civitatis rui-
 nas reparavit, Ecclesias restauravit, nul-
 lis aliis opibus, quam a Divina Providen-
 tia suppeditatis, instructus. Ad Odoacrum
 post hæc Legatus exemptionem a tribu-
 tis in annos quinque obtinuit, quamvis
 illius Beneficii pars minima ad eum spe-
 ctaret.

Theodorico Italiæ urbes invadenti an-
 no 489. Sanctus Epiphanius Mediolanum
 usque processit obviam, ad quem Rex:
*Ecce strenuum virum, cui similem totus
 Oriens non habet!* Theodorico deinde
 exercitum Ticinum ducente, tam solerti
 prudentia ipsius, & Odoacri animum tra-
 ctavit, ut amorem, & fiduciam ambo-
 rum sibi conciliaverit. Beneficia nullo
 discrimine omnibus præstabat, alimenta
 præbens in urbe hominibus, qui foris
 ipsius prædia vastaverant. Multorum
 captivorum libertatem a Rege Theodo-
 rico impetravit, & postquam hujus Re-
 gis Victoria bello finem imposuit, totus
 in eo fuit, ut prostratam Civitatem Tici-
 nensem extrueret, & incolas daret, quos

CITUS

ex

ex proximis urbibus illo evocavit. Le- Sæculum V.
A.C. 494.
gatione ad Regem Burgundionum fun-
ctus, reliquum vitæ in quiete exigere co-
gitabat; verum vix elapso biennio, nem-
pe anno 496. rursus iter suscipiendum
ei fuit Ravennam, ut a Rege Theodorico
liberationem a Tributis illius anni pro Li-
guria efflagitaret. Obtinuit ut miseri po-
puli non ultra tributorum imperatorum
partem tertiam pendere tenerentur. In-
de ad sua redeuntem, cum ad Civitatem
Parmensem divertisset, catharrus corri-
puit, atque illa die, qua Ticinum perve-
nit, gravis morbus lecto affixit. Obiit
septima exinde die. Annos numerabat vi-
tæ quinquaginta octo, & Episcopatus sui
triginta. Ecclesia ejus memoriam 21. *Mart. Rom.*
Jan. recolit. 21. Jan.

§. XXXIV.

Gelasii Papæ Decretales.

Joannes Episcopus Ravennatensis sæpe
Gelasio Papæ per epistolas indicaverat,
quam tristis facies esset plurimarum in
Italia Regionum, quas Bellum, famesque
ita vastaverat, ut Clerici deessent, qui
Ecclesiis servirent, & Sacramenta Fide-
libus administrarent. Illius temporis Ne-
cessitas Papam permovit, ut aliquid de
Disciplina alias in Interstitiis ordinatio-
num observata relaxaret. Hac super re
amplam dedit epistolam ad Episcopos Lu-
Hist. Eccles. Tom. VII G cania,